

[Finansministeren.]

Jeg kan ikke nå til andet resultat, end at de ærede forslagsstillere ikke har tænkt sig helt grundigt om, dengang de fremsatte dette forslag.

Det ærede medlem hr. Carsten Raft sagde, at medlemmerne i ligningsrådet — og jeg forstod, at det ærede medlem her også tænkte på medlemmerne i rådet fra den konservative folketingsgruppe og fra venstres folketingsgruppe — sikkert ud fra en god indstilling havde været med til at fastsætte de 4 pct. Ja, det tror jeg også. Og jeg synes egentlig, at de ærede medlemmer måske kunne have rådspurgt disse kolleger, før de stillede dette forslag. Men nu er det stillet, og det har vist sig her under diskussionen, at der er god grund til at forhandle hele spørgsmålet om værdien af at bo i eget hus sammenholdt med, hvad det koster at bo til leje. Det, der må være formålet her, må være, at har folk samme økonomiske omstændigheder, må de behandles ens, hvad enten de bor i eget hus eller bor til leje. Har man en idé om, at man skal fremme det, at folk bygger deres eget hus, ja, så er det udmærket, men så må opgaven løses direkte, hvad der også på mange felter inden for lovgivningen er sket derigennem, at man giver tilskud dertil.

Jeg gentager mit tilsagn om at bidrage til, at hele dette spørgsmål kan blive virkelig undersøgt i et udvalg.

Ordføreren for forslagsstillerne (Axel Kristensen): Jeg beklager, at den højtærede minister ikke kan huske, hvad jeg sagde i fremsættelsestalen. Jeg lagde hovedvægten på inflation. For at vise det gav jeg et eksempel med en funktionær, der havde taget sin afsked for 5 år siden og fået en pension på 11 400 kr., og på 5 år var købeevnen af denne pension gået 2 000 kr. ned. Udviklingen har altså berøvet denne mand en købeevne på 2 000 kr. i disse 5 år. Den samme inflation har jobbet hans eget hus op, og derfor skal han betale mere i skat, fordi man har sat værdien af hans bolig, som faktisk er nøjagtig den samme, op. Det synes jeg er en urimelighed. Jeg skjulte aldeles ikke, at andre også ville få en fordel derved. Jeg sagde ganske klart, at vi, der har inflationsprægede indtægter, naturligvis også vil få det. Men det var ikke afgørende; det

afgørende var, at man ikke øvede uret mod disse mennesker, der havde foretaget noget for dem selv og for samfundet nyttigt, nemlig foretaget en opsparing. Jeg sagde udtrykkeligt, at dette ikke var nogen principiel løsning, at jeg ikke fandt anledning til for det kommende år at forhøje værdien af egen bolig; jeg stillede kun forslag og spurgte kun ministeren om dette ene år, idet jeg gik ud fra, at når vi fik en ny vurdering, ville det blive nødvendigt at tage dette spørgsmål op på en anden basis og gennemarbejde det.

Endelig: det er ikke første gang, hvis jeg ikke husker meget fejl — jeg kan ikke huske, om det skete ved lov eller administrativt — men man har i hvert fald en gang tidligere efter krigen sagt, at en vurderingsstigning ikke skulle have indflydelse på disse forhold. Da vi lavede grundstigningsskyldloven, var vi klar over, at det var rimeligt, at mennesker, der havde anskaffet deres egen bolig, ikke blev presset fra den derved, at der foregik en stigning af værdien af deres ejendom, en stigning, som de ikke selv kunne beherske. Derfor er der gjort, hvad gøres kan, for at disse mennesker ikke skal betale grundstigningsskyld af den stigning, der finder sted, medens de bor i denne ejendom. Hvis folk sparer op gennem deres arbejde og skaffer sig egen bolig for at have et sted at bo, så er denne lejlighed reelt og faktisk ikke af større værdi for dem, selv om man regner med højere tal, og så skal man ikke stille disse mennesker dårligere, end de ellers ville være blevet stillet.

Den højtærede minister siger — og det er selvfølgelig rigtigt — at det afgørende er det beløb, som kommunen eller staten skal bruge, og hvis beskatningsgrundlaget bliver således, at der bliver noget mere at lindre skatten på, så stiger selve skatten ikke, så vil procenten falde. Men der er jo det ved det, at der er mange blandede kommuner; man holder kunstigt huslejen nede i udlejningsejendommene, og deres værdi bliver derfor vurderet efter, hvad de indbringer i leje. Samtidig sker der en vurderingsstigning med hensyn til de huse, hvor der ikke lejes lejligheder ud, og den pris, de bliver sat til, er afhængig af, hvad der sker i handel og vandel, og bliver altså helt anderledes inflationspræget. Derfor